Zevende Jaer. Nr 41. Zaterdag, 13 October 1860.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 13 OCTOBER.

Ancona, de laetste sterkte welke het Pauzelyk leger verdedigde, is gevallen : de dappere de Lamoricière, na wonderen van heldenmoed verrigt, na gestreden te hebben zoo lang hy één kanon had hetwelk schieten kon, heeft zich moeten overgeven, en de troepen van den vorst op wien de banvloek weegt, zyn in bezit getreden van de pauzelyke stad.

Bieden wy vooral eene wel verdiende hulde aen de moedige verdedigers van het Pausdom : zy hebben dapperlyk hunne pligt gekweten ; vechtende één tegen tien, betwisteden zy verscheidene mael den zegeprael aen hunnen magtigen vyand, die met 60,000 mannen tegen 11,000 opkwam. In eenen dergelyken stryd is er geene eer, geenen luister te behalen voor het leger dat zoo talryk optrekt tegen eenen zwakken vyand ; hy moordt, maer hy vecht niet ; hy verplettert, maer hy stryd niet ; hy wint, maer hy zegepraelt niet ; — en de onverbiddelyke geschiedenis zal de glorie welke hy zich toeeigent in schande verkeeren.

Kwam Napoleon met zyne magtige legers tegen de belgische troepen op, hy zou geene eer behalen met de zelve te overwinnen : men zou zeggen dat het lafhertig is van in dergelyke omstandigheden te oorlogen. — Zoo ook is het gelegen met den stryd die Piemont tegen het Pauzelyk leger heeft aengegaen ; het is een lafhertige en barbaersche stryd geweest ; het is het brutael geweld geweest dienende tot werktuig aen de overweldiging en aen de onregtveerdigheid.

Nu dat het Pausdom geen leger meer heeft om zyne regten te verdedigen, nu dat het langs alle kanten van verraders en hypocrieten omringd is, denken zyne vyanden waerschynlyk dat het nu met Kerk en Paus gedaen is ; dat die deftige beschuldiger hunner ongeregtigheden verdwynen zal ; dat zy gerust met de rouwklok het uitvaert van den opvolger der Apostelen mogen aenkondigen. O die zinneloozen ! Zy hebben een klein leger kunnen verpletteren, maer zy vermogen niets tegen de eeuwige principen van waerheid en van regtveerdigheid, op welke het Pausdom en de Kerk steunen.

Zooals Mgr. de bisschop van Nantes zeer wel komt te zeggen aen de geloovigen zyns bisdoms :

« Het geweld maekt het regt niet uit :
« De byval verregtveerdigt niets.
« De meineedigheid en de verradery zyn slechte steunsels van eenen Troon.
« De Koningen en de magtigen der aerde hebben in den Hemel eenen strengen regter, die men niet verzoend met aen het geweld tegen de zwakken den naem van staetsrede te geven.
« God is verduldig omdat hy eeuwig is.
« De katholyke Kerk is onsterfelyk, en zy zal blyven bestaen, tusschen de vervolgingen of de zegepralen, te midden der vernietigde ryken en der vergetene stamhuizen.
« Zie daer de leerredenen die onzen geest, van ons katholyken, vestigen en onze hoop staven moeten. Nooit is de zegeprael der Kerk nader dan wanneer zy vernietigd schynt en wanneer hare vyanden zich reeds over hetgene zy haren val noemen verheugen !

Na het verslaen des pauselyken legers, blyft den Paus niets meer over dan de kleine streek die de fransche troepen bezetten. Feitelyk heeft hy opgehouden vorst te zyn, al laet de staetkunde hem voor eerst den naem en den glans van de souvereineteit behouden. In waerheid wordt Pius IX dan in zyne hoofdstad door keizer Napoleon gevangen gehouden. Roomen moet voor hem zyn, wat Fontainebleau voor Pius VII is geweest. Het verschil van plaets is niets anders dan een verschil in het karakter der beide keizers. De eerste Bonaparte behandelde den Paus openlyk als zyn staetsgevangene ; zyn opvolger maekt van de eerste bisschopstadt der wereld eenen kerker, en verkondigt dat hy daer de veiligheid van den Heiligen Stoel beschermt. Weldra zal hy, men mag er zich op voorbereiden, den gevangen Paus aen een anderen cipier ter bewaking toevertrouwen dan aen den regtschapen generael te Goyon.

Keizer Napoleon III zou aldus het doel bereikt hebben, wanneer hy streefde, en den Paus van zich afhankelyk hebben gemaekt. Intusschen is wel de persoon, maer niet het geweten van den Paus in boeijen te slaen, en eenmael herkrygt hy zyn vryheid. Hy is de eerste Paus niet geweest, die in ballingschap of kerker gezucht heeft ; in die lange ry zyner voorgangers vindt men er velen, die dit lot ondergingen. Maer de geschiedenis heeft geleerd dat altyd, zonder eene uitzondering, de smaed, den Paus aengedaen, duizendvoudig gewroken werd op zyne vervolgers. Wat zal eenmael de geschiedenis nopens Napoleon III en Victor-Emmanuel te verhalen hebben ? Het is het geheim der toekomst, maer niet waerschynlyk is het dat zy uitzonderingen leveren zal op den regel, die zich altyd bewaerheid heeft. Wy weten het wel, wat talryke schryvers dag aen dag den wereld voorbehouden, dat de tyden veranderd zyn. In onze negentiende eeuw is een feit als eenmael te Canossa voorviel nauwelyks denkbaer meer, maer toch heeft zy Ste-Helena beleefd.

Gemeente-raden. — Vernieuwing by helft.

Hasselt, den 28 september 1860.

De gouverneur, aen de HH. Arrondissements-Kommissarissen en aen de Gemeente-besturen.

Mynheeren,

Ik heb de eer UEd., aen het slot dezes, mede te deelen een Koninglyk besluit van 21 dezer, houdende byeenroeping der kieskollegien, ten einde op dingsdag, 38 october aenstaende, ten tien ure 's morgens, over te gaen tot de vernieuwing by helft der gemeente-raden, voor eenen termyn van zes jaren, ingevolge de wet van 13 april 1848.

Diensvolgens zal het behooren de kiezers vergadering schriftelyk te beleggen, ten minste zes dagen te voren, dat is te zeggen, den 23 october op het laetste. De byeenroepings-brieven zullen moeten aenwyzen de namen van al de leden van den raed waervan de magt op 1e january aenstaende vervalt. Het zal nuttig wezen de kiezers te waerschuwen dat, luidens de eerste § van artikel 54 der gemeente wet van 30 maert 1836, de uitgaende leden herkiesbaer zyn,

De kiezers-vergadering zal bovendien afgekondigd worden op de gebruikelyke wyze en op de gewoone uren der bekendmakingen. Ik maek u ook indachtig dat, ingevolge de laetste § van artikel 24 van gemelde wet, de uitgaende leden van den raed in geen geval van het bureel mogen deel maken, uit welken hoofde dat het zy. Die bepaling, volgens een geuit gevoelen van den heer Minister van binnenlandsche zaken, raekt de burgemeesters niet buiten den raed benoemd.

De modellen van byeenroepings-brieven en der proces-

DE VROUW VAN DEN JAGER.

(Vervolg en einde.)

« Tien dagen daerna zat ik, van geluk mymerend onder den linnenboom welken gy daer ziet. Ik wachtte naer mynen Josée. Na tien minuten verscheen de vriend myns herten. Wat was ik bly van na zes lange uren afwezigheid myne wederhelft terug te zien, hy met wien ik hoopte lange jaren in verknochtheid, deugd en eerbaerheid te leven. Gelukkig van my weder te zien, beloofde hy van nimmer meer buiten tyd zich op de jagt te zullen ophouden ; het was daer, onder dien zelfden boom, dat wy gezamentlyk, na de avondbede, eenen verrukkenden lofzang zongen tot den Gever van alle goed. Dit vervulde ons met geestdrift en vernauwde nog de banden onzer toegenegenheid ; maer, helaes ! de schoone stonden zyn verdwenen, de bergen weergalmden niet meer van een zoet gezang, het is gedaen... Myn goede Josée, waerom zyt gy my toch zoo vroeg ontnomen...

» Nu verstaet gy myn lieve vriend, waerom ik tot der dood toe bedroefd ben, telkens dat een lofzang in my vernieuwt de droevige nagedachtenis van mynen teergeliefden echtgenoot...

» Het was maer met eene klagende stem dat hy my voor 's anderendaegs morgens zyn vertrek aenkondigde, om op het spoor te gaen eener wilde geit, die sedert verscheidene dagen op de naburige bergen verkeerde. Met onderwerping en vertrouwen bereidde ik alles wat hem noodig was voor eene bergreize, die ik meende twee dagen te moeten duren. De morgendstond brak aen, de jagthoorn weêrgalmde in de verte, de honden wierden los gelaten en het vertrekteeken klonk helmend door de ruimte : « Vaerwel ! Mariane, myne teergeliefde echtgenoote, zei hy my, morgen zal ik by u weder zyn ; nog eens, vaerwel !.., Tot wederziens ! » daerop rukte hy zich uit myne armen en verdween, gelyk een weêrlicht achter den heuvel,

» S'anderendaegs avonds bevond ik my wederom onder den boom om mynen echtgenoot af te wachten, maer te vergeefs. De hoop, die vriendin der menschen, stilde myne bekommernissen, en ik nam de noodige maetregelen voor den volgenden dag.

» De derde avond kwam aen, drie lange dagen waren voorby sedert het vertrek van Josée, en hy kwam, helaes ! tot myne groote onrust niet weder.

» Als de dikke duisternissen voor de vierde mael over berg en dal waren verspreid zonder dat ik Josée gewaer wierd, dan kon ik myne droefheid en mynen angst niet meer te boven. Ik ging, ik kwam, ik doolde zonder te weten waer naer toe. Die ongelukkige nacht scheen my eene eeuw ; ik meende dat de volgende dag nooit ging aenkomen. »

Hier zweeg moeder Mariane nog eens. Ik zag haer afgemat van droeve herinneringen. Een traen van medelyden rolde van onder myne wang ; myn liefdegevoel tot die ongelukkige vrouw vergrootte naermate zy hare treurige lotgevallen vertelde. Na een oogenblik zwygens, verzamelde zy al hare krachten en volgde aldus :

— « Met eenen puntigen stok voorzien, om de bergen te beklimmen, rigtte ik my naer den steenachtigen weg langs waer Josée was verdwenen. Het hert brak my ; nogtans hoopte ik nog van mynen echtgenoot en met hem het leven weder te vinden. Die verschillige gevoelens gaven my eene bovennatuerlyke magt ; ik liep eerder dan gaen. Op eene halve uer tyds was ik op den top van den naestgelegen berg ; na eenige oogenblikken als verwilderd rond te hebben gezien, daelde ik in de valleijen. Myne geroepen waren vruchteloos : ik hoorde anders niets dan den weêrgalm myner jammernissen. Op korten tyd was ik bergen op en af ; met eene vermetele stoutmoedigheid ging ik alles door en over. Al myne moeiten waren vruchteloos, ik kon byna niet meer voort.

» De zon schoot hare stralen met volle magt op de toppen der bergen, met eeuwigdurenden sneeuw bedekt. Ik vervolgde myne opzoekingen alhoewel duizende gevaren my omringden en doolde over berg en dal zonder te weten waer ik zou voleinden.

» De wanhoop had myn hert overmeesterd. Ik was als zinneloos. Een schrikkelyk gedacht komt my binnen !... Ik ga nog eenige stappen voort... Met een angstig voorgevoel die ik den roep der bergbewooners in de ruimte galmen. De weêrklank gemengd met het hel en schor geschreeuw der raven, antwoordde aen myne stem. Ik houd een oogenblik stil. Ik luister. Het dunkt my dat lange en zwakke zuchten opstygen uit eenen afgrond die zich onder myne voeten uitstrekt. Myn angst kent geene palen meer. Ik hel my over den boord van den afgrond. Dikke wolken betrekken eensklaps den hemel en myne oogen konden het diepste van den schrikkelyken kuil niet zien. Om aen eene zekere dood te ontsnappen ga ik eenige stappen achter uit en laet my op eene rots nedervallen.

» Myne oogen dwalen rond over de vervaerlyke ruimte die my omringde en waer geen spoor van menschengang te vinden was, en ik was daer alleen, verloren, van alle hulp beroofd, verlaten van den hemel zelf, roepende met liefde en wanhoop in het hert : Josée ! Josée ! Ik hoorde wederom anders niet dan de onverbiddelyke weergalm die myne droefheid nog vermeerderde. Myn God ! riep ik uit, hebt toch medelyden met eene ongelukkige vrouw die gefolterd wordt door de schrikkelykste bitterheden ; gy kent er de oorzaek van. Gy die niets dan grootheid zyt, geweerdig my toch by te staen. En daerna my op den kouden sneeuw werpende, gaf ik my over aen Dezen die alles naer zynen wil beschikt.

» Als ik opstond voelde ik my sterker en het vertrouwen in mynen boezem zinken. De zon was achter de bergen weggezonken die by den donkeren als levende monsters schenen te zyn. Een hevige wind blies by het aenkomen van den nacht. Ik ging dan naer huis wederkeeren met het besluit van s'anderendaegs myne opzoekingen voort te zetten. Nauwelyks ben ik eenige stappen verder langs den boord van den afgrond, of ik erken voetstappen van gena-